

XI.

Komu z nás by nezáleželo na tom, abychom měli vozidlo stále jako nové? Když jsme si je přivezli z Mototechny, obdivovali jsme se lesku jeho čerstvého, neporušeného laku a svítivým zábleskům chromovaných lišt a ozdob. Většina z nás si jistě slibovala, že svůj automobil v tomto krásném stavu udržíme co nejdéle. Ale kolik z nás splnilo toto chválné předsevzetí? A přece patří péče o povrch vozidla mezi údržbářské práce, které si skutečně můžeme každý udělat sám.

Je jistě výhodnější mýt nový vůz spíše častěji než méně. Laku to jen prospívá. Musíme však nečistoty smýt tak, abychom lak nepoškodili. Zapamatujeme si proto nejdůležitější pravidlo – platné pro ošetření karosérie – nešetřit vodou.

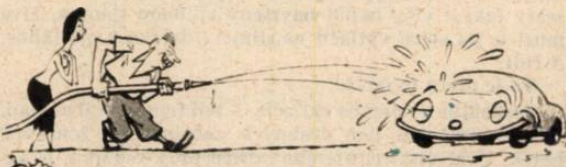
Jen ve výjimečných případech, je-li nedávno ošetřena karosérie pokryta slabou vrstvou prachu, můžeme ji oprášit za sucha. Ovšem jen velmi jemně a velmi měkkými prostředky (oprašovačem, flanelem).

A jak vůz ostříkáme hadicí? Začneme od střechy a postupujeme směrem dolů, ke kolům. Na karosérii nepouštíme příliš velký tlak vody, protože se jedná o navlhčení a změkčení špíny, ne tedy o její odstranění. Naopak při stříkání podběhů blatníků a spodku vozu volíme co nejprudší, úzký paprsek vody, abychom odstranili usazené bláto.

Po ostříkání nastane skutečné mytí.

Nemáme-li hadici, navlhčíme vůz bohatě namáčeným hadrem, aniž se snažíme špínu setřít. Postupujeme opět od střechy, aby špína stékala na dosud nemyté části. Protože kola jsou pravidelně nejvíce zašpiněnou částí vozu, vyplatí se používat na ně zvláštního hadru nebo houby. Na vršek karosérie se ovšem nejlépe hodí houba, neboť ta nasákne nejvíce vody. Chcete-li být zvlášť opatrní, použijte tohoto postupu:

Připravte si dvě plné nádoby s vodou. V jedné budete prát a ždímat houbu, v druhé ji budete namáčet k mytí. Špína, která v houbě po každém tahu zůstane, bude se usazovat v jedné nádobě, kdežto v druhé zůstane voda čistá k namáčení. V té nechte houbu dokonale nasáknout a při otírání karosérie z ní vodu vymáčknete, by pomohla odplavovat nečistoty. Omýváte lehce, skoro bez tlaku, očištění provede voda a nikoliv přitlačená houba. Důležité je

stále vypírání houby a její časté namáčení, abyste karosérii nedřeli usazeným prachem a pískem.

Jakmile je celá karosérie omyta, musíte ji osušit, neboť by na ní po uschnutí zůstaly skvrny. Nejlépe se hodí jelenice, kterou také velmi často mácháme v čisté vodě a po vyždímání pokračujeme ve vysoušení. Jako poslední práci si necháme okna, která rovněž jelenicí vyčistíme s obou stran.

Práci nám nesmírně ulehčí tzv. šampóny, které lehce odstraňují přischlý hmyz, mastné skvrny, zbytky dehtu atd. Přidáme je již do mycí vody a nakonec ještě jednou čistou vodou s přídavkem šampónu vůz omyjeme. Obejdeme se bez leštění a karosérie má přesto po umytí vysoký lesk.

Odjíždíte-li hned po mytí vozem, POZOR! – voda se pravděpodobně dostala i do brzd, které mají značně sníženou účinnost (vyzkoušet!). Vysušíte je rychle již po krátké jízdě se slabě stlačeným brzdovým pedálem. –al.

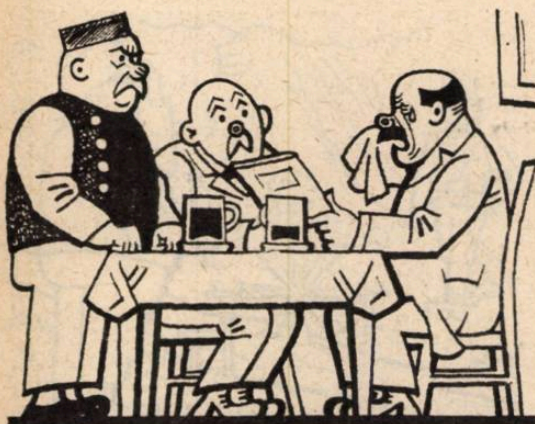
Automobil může sloužit i reklamě: dokazuje to vkusně vybavený autokar fotografického průmyslu-NDR, který jsme nedávno viděli v Praze. Boční stěny vozu i jeho vleku jsou změněny na výstavní skříň, uvnitř je možno seznámit zákazníky se zbožím a promítat filmy i diapositivy.

KRESLIL Dr. J. FISCHER

FOTO ZD. TREYBAL

OSUDY DOBRÉHO VOJÁKA ŠVEJKA VE SVĚTOVÉ VÁLCE

7. „Náš císař pán přijal zprávu, že mu Rusko vypovídá válku, s důstojným klidem, pln spravedlivého rozhořčení, jak vo tom psal Hlas národa“, pokračoval Švejk. „Von měl říct ministerský radě: „Když jsme žádnou válku nevyhráli, tak nám na tom nezáleží, když ještě jednu prohrájeme.“ Pak hned vodjel do kapucinského kláštera a tam se modlil. Dal se tak fotografovat a byl vo tom i vobrázek ve „Světoboru“. To byl nákej pan Lukeš, klempíř z Dobříše a von schválně jel do Prahy si to číslo „Světoboru“ koupit. A von ani netrefil domů, jak mu bylo císaře pána líto.

8. Potom, když mu nejstaršího syna zastřelili a mladší syn se vrátil bez ruky, tak von ze vzteku přibíl ten vobrázek na tentononc. A četníci se to dozvěděli a vodvedli ho. Je prej v Terezíně zavřenej. – „Ale přece by to jen bylo lepší, kdyby zápasili mezi sebou panovníci, a poddanejm dali pokoj,“ trval na svém Bečka. „Když se bojejí krve, tak by si mohli dát jeden řecko-římskej a bylo by to taky dobrý.“ – „Kamaráde, to nejde. Když mají něco mezi sebou potentáti, to musí rozhodnout jen spravedlivý boj, při kterým se nedá švindlovat. To když jsem byl v nemocnici,

9. tak tam ležel vedle mě nákej Pepík Skuhra. Von to byl šlejlíf a zloděj a měl zakázanou Prahu. A von mě vypravoval: „Žil jsem tenkrát s nákou Andou Čadovic. Vona to byla krásná ženská, dcera náky německý kněžny. Jednou tak jedem vod Jičína k Turnovu; já tlačím brus a vona kočárek. Tam mě něčím dopálila, tak jsem brus i ji nechal na tý silnici a utek jsem. Šel jsem do Nový Paky a tam byl s cirkusem nákej Šimek, a hned mě angažoval jako nezranitelnýho indickýho fakira a krotitele tygrů. Ale v Pace, tam jsou lidi práskaný a měli jsme cirkus prázdněj.

10. Dyť von taky ten Šimek měl jen dva koně, učenou kozu a psa, kterýho jsem nemoh nic naučit. Tak jsme strhli plachtu a hnuli jsme se k Novému Bousovu, von Šimek říkal, že tam ještě nikdá cirkus nebyl. Máme první gala-představení a bylo na něm jen pár kluků; máme druhý a zas jen učeďníci. Šimek se škrabal za ušima a pak telegrafoval do Prahy a rozjel se do Mladý Bolešlavi, vodkud veřl přivez z tiskárny velký plakáty: „Řecko-římský zápasy vo mistrovství světa a vo cenu deset tisíc korun.“ Ráno jsme to vylepili a v pondělí přijeli z Prahy tři páni, a sháněj ředitele.

11. Byli to mistři Německa, Ruska a Portugalska; já dělal čtvrtýho, muže s černou maskou. A ten Šimek mezitím pustil v hospodě, že muž s černou maskou je místní občan z Bousova. Večer byla bouda nabitá, div nepraskla. Kamaráde, my jsme to měli napřed uděláno, jak kdy koho porazíme, ale voni ty kluci špinavý házeli se mnou jako s hadrem. To se až druhý den dal vode mě složit ten chlap, co dělal Rusa, a cirkus řval, jaký bylo nadšení. Na třetí den dal Šimek vyhubnovat, že shromáždění místři vyzývají k zápasu silné muže z okolí vo cenu padesáti korun.

12. Ale po představení se ti tři zápasníci vožrali a vzali eště v noci roha. Dopoledne mě najednou z vokna volá Šimek. – Ve voze sedí cizí pán a podává mi ruku: „Já jsem Ťuhíček, zdejší řezník; já bych rád, mistře, veřl zkusil s vámi, jakou mám sílu.“ Mně se zatmělo před vočima: chlap jako bejk, ruce jako lopaty, nohy jako sloupy. Povídám: „Těší mě; ale, pane, jste pojištěnej na život? Vite, já s amatéry nezápasím z principu surově, ale člověk neví, co se může stát.“ Ten pan Ťuhíček zesmutněl, šel se mnou ven a vzadu za vozem rozpačité povídal: